

Mál nr. 274/2020

M og
V vegna ábyrgðartrygginga bifreiðanna A og BÁgreiningur um bótaskyldu vegna áreksturs í Múlagöngum hinn 8. ágúst 2019.**Gögn.**

Málskot mótttekið 18.08.2020 ásamt fylgiskjölum 1-2.

Bréf V, dags. 03.09.2020.

Málsatvik.

Hinn 8. ágúst 2019 varð árekstur milli ökutækja A, sem M ók umrætt sinn, og B, í Múlagöngum, Dalvíkurbyggð. Var lögregla kölluð til og lögregluskýrsla um umræddan árekstur er meðal málsgagna. Þar kemur fram að A hafi verið ekið göngin til vesturs, en B til austurs. Göngin séu einbreið og beri umferð til vesturs að veita umferð til austurs forgang og víkja inn í útskot fyrir henni. Samkvæmt framburði B í lögregluskýrslu ók hann göngin til austurs á 60-70 kílómetra hraða á klukkustund og hafi séð bifreið koma á móti sér. Hann hafi dregið úr hraða en ekki náð að forða árekstri. Samkvæmt framburði M í lögregluskýrslu ók hún göngin á 40-50 kílómetra hraða á klukkustund og hafi séð B koma á móti sér og ætlað inn í útskot, en þá séð B koma á móti sér á miklum hraða. Hún hafi hemlað og bifreið hennar verið kyrrstæð er árekstur varð.

Ágreiningur um sakarskiptingu var lagður fyrir tjónanefnd vátryggingafélaganna og var niðurstaða hennar sú M skyldi bera alla $\frac{3}{4}$ hluta sakar á umræddum árekstri fyrir að virða ekki forgang umferðar á móti en B $\frac{1}{4}$ hluta sakar fyrir of hraðan akstur. M fellir sig ekki við þá niðurstöðu og tekur fram í málskoti að hún telji glæfraakstur B hafa orsakað áreksturinn, hámarkshraði í göngunum sé 50 kílómetrar á klukkustund og hafi B, samkvæmt frásögn hans sjálfs, ekið á hraða sem hafi verið allt að 40% meiri. Ef B hefði verið á löglegum hraða hefði ekki komið til árekstrar. Í málskoti segir M að hún hafi séð B koma í fjarska en metið það svo að hún hefði nægan tíma til að aka að næsta útskoti, á leið sinni þangað hafi hún séð B stefna beint á sig og þá áttað sig á því að hún næði ekki að aka í útskotið áður en bifreiðarnar mættust. Hún hafi þá flautað og hemlað og A verið kyrrstæð er B rakst á hana. Þá leggur M fram hraða og fjarlægðarútreikninga sem sýni fram á að ef B hefði verið ekið á löglegum hraða hefði henni gefist ráðrúm til að víkja í næsta útskot áður en bifreiðarnar rækjust á hvor aðra. Þá hafi B verið skritinn í háttum og líklega ekki heill heilsu.

V, sem var vátryggjandi beggja bifreiða á tjónsdegi, gerir ekki athugasemdir vegna málsins.

Álit:

Óumdeilt er að M, sem ók Múlagöng til vesturs, bar að veita umferð til austurs forgang. Af þeim gögnum sem liggja fyrir nefndinni má ráða að M hafi veitt B athygli úr fjarska en metið það svo að hún næði að útskoti nr. 4 áður en hún þyrfti að víkja fyrir B. Samkvæmt upplýsingum nefndarinnar er skammt, eða 160 metrar, á milli útskota, og verður því að telja að M hefði, eftir að hún veitti B athygli í fjarska, haft nægt ráðrúm til að víkja tímanlega í útskot áður en til árekstrar kom. Meginorsök árekstrarins er því að rekja til þess að M gætti ekki nægjanlega að annarri umferð og aðstæðum þegar hún mat það svo að hún mundi komast að útskoti 4 áður en til árekstrar kæmi. Ber M því meginorsök á umræddum árekstri.

Hins vegar verður ekki horft framhjá því að samkvæmt eigin framburði B í lögregluskýrslu var ökuhraði hans talsvert umfram löglegan hámarkshraða og ber hann því jafnframt nokkra sök á umræddum árekstri.

Niðurstaða.

Ökumaður A ber sök á umræddum árekstri að $\frac{3}{4}$ hlutum og ökumaður B ber sök að $\frac{1}{4}$ hluta.

Reykjavík 22. september 2020

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.